

полагала, и започнало да плаче. Бащата го взелъ на ръце и се помжчилъ да го успокои, но детето непрестанно плакало. Той го люлялъ, носѣлъ го на ръце изъ стаята, но детето не млъквало. Дошло му на умъ да употреби нѣкои лѣкарски методи, но и тѣ не помогнали. Така минали два-три мжчителни часа, но детето все продължавало да плаче. Той започналъ да поглежда къмъ вратата, дано майката се подаде. Видѣлъ се въ чудо, не знаелъ, какво да прави съ разплаканото дете. Най-после му дошло на умъ да приложи молитвата, съ която никога до това време не си служилъ. Обърналъ се къмъ св. Никола, къмъ ангелитѣ, но пакъ никаква помощъ. Въ пълно отчаяние, той се обърналъ къмъ Бога: Господи Исусе Христе, помогни ми да се справя съ това дете! Едва изрекълъ тѣзи думи, и детето престанало да плаче. Сега вече разбралъ той силата на молитвата. Кратка, но прочувствена била молитвата му, затова веднага получилъ отговоръ.

Съвременнитѣ хора се намиратъ въ положението на този докторъ. Въ първо време тѣ разчитатъ на себе си, на научнитѣ си познания, но, като видятъ, че сж безпомощни, търсятъ светии и ангели. Като не получатъ и отъ тѣхъ помощъ, обръщатъ се къмъ Бога, Който веднага изпраща помощта си.

Следователно, докато разчитате на човѣшкото въ себе си, всички ще минаватъ и заминаватъ край васъ, безъ да ви се отзоватъ.